

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

LEGE

**privind recunoaşterea diplomelor şi calificărilor profesionale
pentru profesiile reglementate din România**

Senatul adoptă prezentul proiect de lege

CAPITOLUL I

Dispoziţii generale

Art.1.- (1) Prevederile prezentei legi se aplică oricărui cetăţean al unui stat membru al Uniunii Europene, denumită în continuare U.E., sau al Spaţiului Economic European, denumit în continuare S.E.E., care doreşte să exercite în România, în mod independent sau ca salariat, o profesie reglementată de legea română.

(2) Prevederile prezentei legi se aplică, de asemenea, pentru atestarea de către autorităţile române competente a unui titlu oficial de calificare român, eventual completat cu o experienţă profesională sau cu o formare reglementată, în vederea accesului sau exercitării unei profesii reglementate într-un stat membru al U.E. sau al S.E.E.

(3) Prevederile prezentei legi nu se aplică în cazul profesiilor de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical, moașe, medic veterinar și arhitect, precum și activităților prevăzute în anexa nr.1.

Art.2.- (1) Activitatea profesională reglementată reprezintă activitatea profesională pentru care accesul sau exercitarea în România este condiționată, direct sau indirect, în conformitate cu legislația română în vigoare, de deținerea unui document care să ateste nivelul de formare profesională.

(2) Sunt considerate activități profesionale reglementate activitățile exercitate cu titlu profesional, dacă utilizarea unui astfel de titlu este rezervată doar titularilor unor documente care atestă nivelul de formare profesională.

(3) Sunt considerate, de asemenea, activități profesionale reglementate, activitățile desfășurate de membrii unei organizații profesionale, dacă organizația respectivă:

- a) are ca obiectiv fundamental promovarea și menținerea unui nivel ridicat într-un anumit domeniu profesional;
- b) este recunoscută prin legea română în vederea realizării acestui obiectiv;
- c) eliberează membrilor săi un document care atestă nivelul de formare profesională;
- d) impune membrilor săi respectarea unor reguli de conduită profesională elaborate de aceasta;
- e) conferă membrilor săi dreptul de a folosi un titlu profesional sau abrevierea acestuia și de a beneficia de un statut corespunzător nivelului de formare profesională.

Art.3.- (1) Profesia reglementată reprezintă activitatea sau ansamblul de activități profesionale reglementate conform legii române, care compun respectiva profesie în România.

(2) Lista profesiilor reglementate în România este prevăzută în anexa nr.2.

(3) Autoritățile competente corespunzătoare fiecărei profesii reglementate sunt prevăzute în anexa nr.3.

(4) La data aderării, Coordonatorul Național va comunica Comisiei Europene și statelor membre lista profesiilor reglementate și autoritățile competente corespunzătoare fiecăreia.

Art.4.- Experiența profesională reprezintă exercitarea efectivă și legală a unei profesii într-un stat membru al U.E. sau al S.E.E.

Art.5.- Formare profesională reglementată reprezintă orice formare care, într-un stat membru al U.E. sau al S.E.E.:

a) este direct orientată spre exercitarea unei anumite profesii și contă într-un ciclu de studii de învățământ superior cu o durată minimă de trei ani sau cu o durată echivalentă în învățământul fără frecvență, efectuat în cadrul unei universități sau în cadrul unei instituții de învățământ superior sau în cadrul unei alte instituții de nivel echivalent de pregătire, și, eventual, completat cu o formare profesională, un stagiu profesional sau o practică profesională cerute pe lângă ciclul de studii superioare; structura și nivelul formării profesionale, ale stagiului profesional sau ale practicii profesionale trebuie să fie determinate de dispozițiile legislative, de reglementare sau administrative ale statului membru în cauză sau să facă obiectul unui control sau al unui consimțământ din partea autorității desemnate în acest scop;

b) este orientată specific către exercitarea unei anumite profesii și constă într-un ciclu de studii completat eventual cu o formare profesională, stagiu profesional sau practică profesională, a căror structură și nivel sunt determinate de dispozițiile legislative din statul membru de origine sau de proveniență sau care fac obiectul unui control ori al unei aprobări din partea unei autorități desemnate în conformitate cu legea statului membru de origine.

Art.6.- În sensul prezentei legi, prin stat membru se înțelege orice stat membru al U.E. sau alte state membre ale S.E.E.

CAPITOLUL II

Recunoașterea diplomelor de învățământ superior acordate pentru o perioadă de formare cu o durată de cel puțin trei ani

Art.7.- Prevederile prezentului capitol se aplică oricărui cetățean al unui stat membru al U.E. sau al S.E.E., care dorește să exercite în România, în mod independent sau ca salariat, o profesie reglementată care necesită o diplomă de învățământ superior cu o durată de cel puțin trei ani.

Art.8.- (1) Diploma, în sensul prevederilor art.7, reprezintă orice document sau ansamblu de documente atestând nivelul de pregătire, care:

a) a fost eliberat de o autoritate competentă dintr-un stat membru al U.E. sau al S.E.E.;

b) certifică faptul că titularul a încheiat un ciclu de studii superioare cu o durată minimă de trei ani sau cu o durată echivalentă în învățământul fără frecvență în cadrul unei universități, al unei instituții de învățământ superior sau al unei alte instituții cu nivel similar, parcurgând și o formare profesională, pe lângă ciclul de studii superioare, dacă în statul membru de origine sau de proveniență este prevăzută o asemenea cerință;

c) atestă faptul că titularul are calificarea profesională necesară pentru a accede la o profesie reglementată sau a o exercita în statul membru de origine sau de proveniență, dacă pregătirea atestată prin documentele prevăzute în prezentul alineat a fost obținut cu preponderență în U.E. sau S.E.E. sau dacă titularul unor asemenea documente are o experiență profesională de cel puțin trei ani atestată de un stat membru care i-a recunoscut titlul eliberat de un stat terț.

(2) Sunt, de asemenea, considerate diplome orice documente acordate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, dacă se referă la o pregătire dobândită în cadrul U.E. sau S.E.E. și sunt recunoscute de autoritatea competentă din respectivul stat membru ca având un nivel echivalent celui prevăzut la alin.(1) și numai dacă conferă aceleași drepturi de acces la o profesie reglementată sau de exercitare a acesteia în statul membru de origine sau de proveniență.

Art.9.- (1) În vederea accesului la o profesie reglementată sau exercitării acesteia în România, sunt recunoscute, ca și diplomele prevăzute la art.8 eliberate în România, diplomele prevăzute la art.8 obținute într-un stat membru, care dau dreptul titularului să exercite aceeași profesie în statul membru de origine sau de proveniență.

(2) În vederea accesului la o profesie reglementată sau exercitării acesteia în România, sunt recunoscute, de asemenea, ca și diplomele prevăzute la art.8 eliberate în România, toate diplomele reglementate la art.14 eliberate într-un stat membru, care dau titularului dreptul de a exercita această profesie în respectivul stat membru. Această dispoziție nu se aplică în cazul în care accesul la o profesie reglementată sau exercitarea acesteia sunt condiționate, în România, de absolvirea unui ciclu de studii de învățământ superior cu o durată mai mare de patru ani.

(3) Dreptul de a accede la o profesie reglementată sau de a o exercita în România nu poate fi interzis dacă solicitantul face dovada că a exercitat cu normă întreagă această profesie timp de doi ani în ultimii zece ani într-un stat membru în care respectiva profesie nu este reglementată, dacă deține unul sau mai multe titluri de calificare profesională, în sensul prevederilor art.8 alin.(1) lit.b), acordate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, care atestă că s-a pregătit pentru exercitarea acestei profesii.

(4) Prin excepție de la prevederile alin.(3), autoritatea română competentă nu poate să ceară solicitantului să facă dovada celor doi ani de experiență profesională în cazul în care titlul deținut de solicitant atestă o formare reglementată, în sensul art.5 lit.a).

Art.10.- (1) Dacă durata formării profesionale a solicitantului este mai scurtă cu cel puțin un an decât cea cerută în România, autoritatea română competentă poate cere acestuia, în compensare, să facă dovada experienței profesionale.

(2) Durata experienței profesionale cerută în condițiile alin.(1) nu poate depăși:

a) dublul diferenței dintre perioada de formare cerută în România și perioada efectuată de solicitant, dacă perioada neefectuată se referă la ciclul de studii de învățământ superior și/sau la un stagiu profesional efectuat sub autoritatea unui îndrumător de stagiu și încheiat printr-un examen;

b) diferența dintre perioada de formare cerută în România și perioada efectuată de solicitant, dacă perioada neefectuată se referă la o practică profesională realizată sub îndrumarea unui membru calificat al profesiei respective.

(3) În aplicarea prevederilor prezentului articol, autoritatea română competentă va scădea din calculul duratei de experiență cerute, experiența profesională prevăzută la art.9 alin.(3).

(4) În orice situație, autoritatea română competentă nu poate cere solicitantului să facă dovada unei experiențe profesionale cu o durată mai mare de patru ani.

Art.11.- (1) Autoritatea română competentă poate cere solicitantului, la alegerea acestuia, să urmeze un stagiu de adaptare care să nu depășească trei ani sau să dea o probă de aptitudine, în următoarele cazuri:

a) dacă formarea solicitantului privește domenii teoretice sau practice substanțial diferite față de cele cerute în România pentru obținerea diplomei de învățământ superior necesară pentru a practica respectiva profesie;

b) dacă profesia respectivă include în România exercitarea uneia sau mai multor activități profesionale care nu se regăsesc în cadrul aceleiași profesii în statul membru de origine sau de proveniență a solicitantului și dacă diferența corespunde unei formări specifice cerută în România și acoperă domenii care diferă substanțial de cele acoperite de diploma deținută de solicitant.

(2) Prin excepție de la prevederile alin.(1), în cazul profesiilor care necesită, conform reglementărilor legislației române, o cunoaștere precisă a dreptului român și care au ca element esențial și constant furnizarea de informații și/sau asistență privind dreptul român, autoritatea română competentă decide dacă solicitantul va urma un stagiu de adaptare sau va trece o probă de aptitudini. Lista profesiilor reglementate în România care necesită cunoașterea dreptului român este prevăzută în anexa nr.4.

(3) Dacă autoritatea română competentă are în vedere să ceară solicitantului să efectueze un stagiu de adaptare sau să treacă o probă de aptitudini, trebuie mai întâi să verifice dacă cunoștințele dobândite de către solicitant pe parcursul experienței sale profesionale acoperă, total sau parțial diferența substanțială menționată la alin.(1).

Art.12.- (1) Autoritatea română competentă nu poate, în nici o situație, să aplice cumulativ cerințele prevăzute în art.10 și art.11.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor art.10 și art.11, autoritatea română competentă poate permite solicitantului, în scopul ameliorării posibilităților sale de adaptare la mediul profesional, să urmeze, cu statut de echivalare, acea parte a formării profesionale constituită dintr-o practică profesională, realizată cu asistența personalului calificat, pe care nu a urmat-o în statul membru de origine sau de proveniență.

CAPITOLUL III **Recunoașterea altor forme profesionale**

Secțiunea 1

Art.13.- Prevederile prezentului capitol se aplică oricărui cetățean al unui stat membru al U.E. sau al S.E.E. care dorește să exercite în România, în mod independent sau ca salariat, o profesie reglementată pentru care se solicită deținerea unei diplome, a unui certificat sau atestat de competență.

Art.14.- (1) Diploma reprezintă orice document sau ansamblu de documente atestând nivelul de formare, care:

a) a fost acordat de o autoritate competentă dintr-un stat membru;

b) certifică faptul că titularul a încheiat:

- fie un ciclu de studii postliceale, cu o durată de cel puțin un an, dar nu mai mare de trei ani sau cu o durată echivalentă în învățământul fără frecvență, pentru care una din condițiile de admitere presupune încheierea unui ciclu de studii liceale necesar pentru a avea acces la învățământul universitar sau superior, parcurgând și o formare profesională, pe lângă ciclul de studii postliceale, dacă în statut membru de origine sau de proveniență este prevăzută o asemenea cerință;

- fie unul din ciclurile de formare profesională prevăzute în anexa nr.5;

c) atestă faptul că titularul are calificarea profesională necesară pentru a accede la o profesie reglementată sau a o exercita în statul membru de origine sau de proveniență, dacă formarea profesională atestată de asemenea documente a fost obținută cu preponderență în U.E. sau S.E.E. ori în afara spațiului U.E. sau S.E.E., însă în unități de învățământ care asigură o formare profesională în conformitate cu legislația unui stat membru, ori dacă titularul unor asemenea documente are o experiență profesională de cel puțin trei ani atestată de un stat membru care i-a recunoscut titlul eliberat de un stat terț.

(2) În sensul prezentului articol, sunt considerate diplome orice documente eliberate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, dacă se referă la o formare profesională dobândită în cadrul U.E. sau S.E.E. și este recunoscută de autoritatea competentă din respectivul stat membru ca având un nivel echivalent celor menționate la alin.(1) și numai dacă conferă aceleași drepturi de acces la o profesie reglementată sau de exercitare a acesteia în statul membru de origine sau de proveniență.

Art.15.- (1) Certificatul reprezintă un document sau ansamblul de documente atestând nivelul de formare, care:

a) a fost acordat de o autoritate competentă dintr-un stat membru al U.E. sau al S.E.E.;

b) certifică faptul că titularul, după ce a urmat un ciclu de studii gimnaziale sau liceale ori un ciclu de studii gimnaziale sau liceale cu caracter tehnic sau profesional, a încheiat: fie un ciclu de formare profesională, altul decât cel la care se referă art.14 alin.(1) lit.b), desfășurat într-o unitate de învățământ și/sau într-o întreprindere, parcurgând în completare și un stagiu sau practică profesională, dacă în statul membru respectiv este prevăzută o asemenea cerință, fie un stagiu sau perioadă de practică profesională;

c) atestă faptul că titularul are calificarea profesională necesară pentru a accede la o profesie reglementată sau a o exercita în statul membru de origine sau de proveniență, dacă formarea profesională atestată de asemenea documente a fost obținută cu preponderență în U.E. sau S.E.E. ori în afara spațiului U.E. sau S.E.E., însă în unități de învățământ care asigură o formare profesională în conformitate cu legislația unui stat membru, ori dacă titularul unor asemenea documente are o experiență profesională de cel puțin doi ani atestată de un stat membru care i-a recunoscut titlul eliberat de un stat terț.

(2) În sensul prezentului articol, sunt considerate certificate orice documente acordate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, dacă se referă la o formare profesională dobândită în cadrul U.E. sau S.E.E., sunt recunoscute de autoritatea competentă din respectivul stat membru ca având un nivel echivalent celor menționate la alin.(1) și numai dacă conferă aceleași drepturi de acces la o profesie reglementată sau de exercitare a acesteia în statul membru de origine sau de proveniență.

Art.16.- Atestatul de competență reprezintă orice document certificând formarea profesională, care nu face parte dintre cele prevăzute la art.8, art.14 și art.15 sau orice document care este acordat de o autoritate competentă dintr-un stat membru în baza unei aprecieri a calităților personale, aptitudinilor sau cunoștințelor titularului,

considerate esențiale pentru exercitarea unei profesii, fără a solicita dovada unei pregătiri sau formări profesionale prealabile.

Art.17.- În vederea accesului la o profesie reglementată sau a exercitării acesteia în România, vor fi recunoscute, cu același efecte ca cele obținute în România, orice diplomă, certificat sau atestat de competență obținute într-un stat membru, care dau dreptul titularului să exercite aceeași profesie în statul membru respectiv.

Secțiunea a 2-a

Recunoaștere în cazul în care în România se solicită deținerea unei diplome în sensul art.14

Art.18.- Dreptul de a accede la o profesie reglementată sau de a o exercita în România, pentru care se solicită deținerea unei diplome în sensul art.14, nu poate fi interzis dacă:

- a) solicitantul deține o diplomă în sensul art.8, eliberată într-un stat membru, care îi permite să acceadă sau să exercite respectiva profesie în statul membru de origine sau de proveniență;
- b) solicitantul posedă o diplomă în sensul art.14, eliberată de un stat membru, care îi permite să acceadă sau să exercite respectiva profesie în statul membru de origine sau de proveniență;
- c) solicitantul face dovada că a exercitat cu normă întreagă această profesie timp de doi ani sau cu normă redusă pe durata unei perioade echivalente în ultimii zece ani într-un stat membru în care respectiva profesie nu este reglementată, deținând în acest sens unul sau mai multe documente care atestă formarea profesională, acordate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, care l-a pregătit pentru exercitarea acestei profesii; în acest scop, vor fi luate în considerare fie documentele prevăzute la art.14 alin.(1) lit.b) primul paragraf, fie documentele care confirmă o formare profesională reglementată prevăzută în anexa nr.6;
- d) prin excepție de la lit.c), autoritatea română competentă nu poate să ceară solicitantului să facă dovada celor doi ani de experiență profesională menționați la lit.c) în cazul în care documentul

deținut de solicitant este acordat la sfârșitul perioadei de formare profesională reglementată, în sensul art.5 lit.b).

Art.19.- (1) Dacă durata formării profesionale a solicitantului este mai scurtă cu cel puțin un an decât cea cerută în România, prevederile art.10 se aplică în mod corespunzător.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică profesiilor prevăzute în anexa nr.5.

Art.20.- (1) Autoritatea română competentă poate cere solicitantului, la alegerea acestuia, să urmeze un stagiu de adaptare care să nu depășească trei ani sau să dea o probă de aptitudine, în următoarele cazuri:

a) dacă formarea solicitantului privește domenii teoretice și/sau practice substanțial diferite față de cele cerute în România pentru obținere unei diplome în sensul art.8 sau a unei diplome în sensul art.14 necesare pentru a practica respectiva profesie;

b) dacă profesia respectivă include în România exercitarea uneia sau mai multor activități profesionale care nu se regăsesc în cadrul aceleiași profesii în statul membru de origine sau de proveniență a solicitantului și diferența corespunde unei formări specifice cerută în România și acoperă domenii teoretice și/sau practice care diferă substanțial de cele acoperite de diploma deținută de solicitant.

(2) Dacă autoritatea română competentă are în vedere să ceară solicitantului să efectueze un stagiu de adaptare sau să treacă o probă de aptitudini, trebuie mai întâi să verifice dacă cunoștințele dobândite de către solicitant pe parcursul experienței sale profesionale acoperă, total sau parțial, diferența substanțială prevăzută la alin.(1).

Art.21.- Autoritatea română competentă nu poate, în nici o situație, să aplice cumulativ cerințele prevăzute la art.19 și art.20.

Secțiunea a 3-a

Recunoaștere în cazul în care în România se solicită deținerea unei diplome în sensul art.14, iar solicitantul deține un certificat sau un titlu de formare profesională corespunzătoare

Art.22.- (1) Dreptul de a accede la o profesie reglementată sau de a o exercita în România, pentru care se solicită deținerea unei diplome în sensul art.14, nu poate fi interzis dacă:

a) solicitantul posedă un certificat în sensul art.15, eliberat de un stat membru, care îi permite accesul la respectiva profesie reglementată sau la exercitarea acesteia în statul membru;

b) solicitantul a exercitat cu normă întreagă această profesie timp de doi ani în ultimii zece ani într-un stat membru în care respectiva profesie nu este reglementată, deținând în acest sens unul sau mai multe documente care atestă o formare dintre cele la care se referă art.15 alin.(1) lit.b), acordate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, prin care s-a pregătit pentru exercitarea acestei profesii.

(2) Prevederile art.18 lit.d) se aplică în mod corespunzător.

(3) Autoritatea română competentă poate totuși să ceară solicitantului, la alegerea acestuia, să efectueze un stagiu de adaptare de cel mult trei ani sau să se supună unei probe de aptitudini.

(4) Dacă autoritatea română competentă are în vedere să ceară solicitantului să efectueze un stagiu de adaptare sau să treacă o probă de aptitudini, trebuie mai întâi să verifice dacă cunoștințele dobândite de către solicitant pe parcursul experienței sale profesionale acoperă, total sau parțial, diferența substanțială între diplomă și certificat.

Secțiunea a 4-a

Recunoaștere în cazul în care în România se solicită deținerea unui certificat

Art.23.- (1) Dreptul de a accede la o profesie reglementată sau de a o exercita în România, pentru care se solicită deținerea unui certificat, nu poate fi interzis dacă survine unul din următoarele cazuri:

a) solicitantul posedă o diplomă în sensul art.8, o diplomă în sensul art.14 sau un certificat, eliberat de un stat membru, care îi permite să acceadă sau să exercite respectiva profesie în statul membru respectiv;

b) solicitantul a exercitat cu normă întreagă această profesie timp de doi ani sau cu normă redusă pe durata unei perioade echivalente, în ultimii zece ani într-un stat membru în care respectiva profesie nu este reglementată, deținând în acest sens unul sau mai multe documente care atestă o formare dintre cele prevăzute la art.14 alin.(1) lit.b) primul paragraf sau la art.15 alin.(1) lit.b), acordate de o autoritate competentă dintr-un stat membru și care l-au pregătit pentru exercitarea acestei profesii; prevederile art.18 lit.d) se aplică în mod corespunzător;

c) solicitantul nu posedă o diplomă în sensul art.8, o diplomă în sensul art.14, un certificat sau alt document care să ateste formarea, însă a exercitat cu normă întreagă această profesie timp de trei ani consecutivi sau cu normă redusă pe durata unei perioade echivalente, în ultimii zece ani într-un stat membru în care respectiva profesie nu este reglementată.

(2) Autoritatea română competentă poate cere solicitantului, la alegerea acestuia, să urmeze un stagiu de adaptare de cel mult doi ani sau să dea o probă de aptitudine, dacă formarea de care a beneficiat conform alin.(1) lit.a) și b) cuprinde domenii teoretice și/sau practice diferite de cele la care se referă certificatul cerut în România sau atunci când există diferențe în sferele de activitate caracterizate în România printr-o formare specifică, referitoare la domenii teoretice și/sau practice care diferă substanțial de cele acoperite de documentul solicitantului ce atestă formarea profesională; autoritatea română competentă este obligată în acest caz să verifice dacă cunoștințele dobândite de către solicitant pe parcursul experienței sale profesionale acoperă, total sau parțial, diferențele mai sus menționate.

(3) Prin excepție de la dispozițiile alin.(2), în cazul prevăzut la alin.(1) lit.c) autoritatea română competentă decide dacă solicitantul va urma un stagiu de adaptare de cel mult doi ani sau va fi supus unei probe de aptitudini.

Secțiunea a 5-a **Recunoașterea altor calificări**

Art.24.- (1) Dreptul de a accede la o profesie reglementată sau de a o exercita în România, pentru care se solicită deținerea unui atestat de competență, nu poate fi interzis dacă:

a) solicitantul posedă un atestat de competență eliberat de un stat membru, care îi permite accesul la respectiva profesie sau la exercitarea acesteia în statul membru și oferă garanțiile echivalente celor cerute de legea română pentru practicarea profesiei, în special în domeniul sănătății, securității, protecției mediului și protecției consumatorilor;

b) solicitantul face dovada calificărilor dobândite într-un stat membru pentru practicarea respectivei profesii și oferă garanțiile echivalente celor cerute de legea română pentru practicarea profesiei, în special în domeniul sănătății, securității, protecției mediului și protecției consumatorilor.

(2) Dacă în România accesul la o profesie reglementată sau exercitarea ei sunt condiționate doar de deținerea unui document care atestă educația și confirmă o pregătire generală la nivelul învățământului primar, gimnazial sau liceal, autoritatea competentă nu poate să refuze unui cetățean al unui stat membru, pe motivul unor calificări inadecvate, accesul la această profesie sau exercitarea în aceleași condiții ca și cetățenii români, dacă solicitantul posedă calificări oficiale de nivel corespondent acordate într-un stat membru.

(3) Dacă solicitantul nu posedă atestatul de competență sau calificările menționate la alin.(1), se vor aplica dispozițiile legii române care reglementează profesia respectivă.

CAPITOLUL IV **Dispoziții și procedurii comune**

Art.25.- (1) Stagiu de adaptare constă în exercitarea unei profesii reglementate în România, însoțit eventual de o formare profesională complementară, sub supravegherea unui membru calificat în profesia respectivă; stagiul face obiectul unei evaluări.

(2) Modalitățile de desfășurare și evaluare a stagiului de adaptare sunt stabilite de autoritatea română competentă prevăzută în anexa nr.3, care trebuie însă să țină seama de experiența profesională a solicitantului.

(3) În timpul stagiului de adaptare, solicitantul are toate drepturile și obligațiile prevăzute de legea română și statutul profesional pentru ceilalți membri ai profesiei respective, inclusiv dreptul de a primi o remunerație corespunzătoare activității desfășurate.

(4) Pe parcursul acestui stagiului, asistența medicală îi este garantată solicitantului în conformitate cu sistemul național român de securitate socială.

(5) Atunci când pentru anumite activități profesionale, exercitate în stagiul de adaptare, nu se aplică sistemul național de securitate socială, organizația profesională sau instituția corespunzătoare vor adopta măsurile necesare pentru a permite solicitantului să aibă acces pe perioada stagiului de adaptare la asistența medicală la care au dreptul ceilalți membri ai profesiei.

Art.26.- (1) Proba de aptitudini constă într-o examinare a cunoștințelor profesionale ale solicitantului, organizată de autoritatea română competentă în scopul aprecierii aptitudinii solicitantului de a exercita profesia reglementată în România; proba de aptitudini nu poate include un examen de limbă română.

(2) Autoritatea română competentă stabilește conținutul examinării pe baza unei comparații între pregătire cerută în România și cea pe care o are solicitantul. În acest sens, autoritatea română competentă întocmește o listă de discipline teoretice sau practice, a căror cunoaștere este esențială pentru accesul sau exercitarea respectivei profesii în România, iar disciplinele de examen sunt stabilite în fiecare caz în parte prin alegerea de pe această listă a materiilor care nu figurează în documentul deținut de solicitant.

(3) În toate cazurile, proba de aptitudini trebuie să ia în considerare faptul că solicitantul este un profesionist calificat într-un stat membru.

(4) Autoritatea română competentă stabilește metodologia și modalitățile particulare de derulare a examinării corespunzătoare dispozițiilor art.37. Pentru evaluarea rezultatelor, autoritatea română competentă numește o Comisie de evaluare, formată din membrii calificați ai profesiei respective.

(5) Solicitantul care dorește să se pregătească pentru susținerea probei de aptitudini în România informează organizația profesională sau instituția corespunzătoare, pentru a putea beneficia de mijloacele de pregătire care există, în aceleași condiții cu membrii profesiei respective din România.

Art.27.- (1) În cazul în care în România accesul la o profesie reglementată este condiționat de îndeplinirea de către solicitant a anumitor condiții de onorabilitate, moralitatea sau accesul la respectiva profesie ori exercitarea acesteia sunt interzise falitului fraudulos, celui care a săvârșit o infracțiune sau, în caz de greșeală profesională gravă, autoritatea română competentă cere și solicitantului, cetățean al unui stat membru, să facă dovada îndeplinirii acestor condiții.

(2) În aceste situații, autoritatea română competentă acceptă ca probă suficientă pentru îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(1) prezentarea de către solicitant a documentelor eliberate în acest scop de autoritățile competente din statul membru de origine sau de proveniență al acestuia.

(3) Dacă autoritățile competente din statul membru de origine sau de proveniență nu eliberează aceste documente, ele sunt înlocuite de o declarație sub jurământ sau, dacă o asemenea instituție juridică nu există, de o declarație solemnă, certificată, făcută de solicitant în fața unei autorități competente din statul membru de origine sau de proveniență.

Art.28.- (1) Dacă în România accesul la o profesie reglementată sau exercitarea acesteia sunt condiționate de prezentarea unui document care să ateste sănătatea fizică și psihică a solicitantului, autoritatea română competentă acceptă ca probă suficientă prezentarea documentului echivalent, solicitat în statul membru de origine sau de proveniență pentru accesul la respectiva profesie sau exercitarea acesteia.

(2) Dacă în statul membru de origine sau de proveniență accesul la respectiva profesie sau la exercitarea acesteia nu sunt condiționate de îndeplinirea obligațiilor prevăzute la alin.(1), autoritatea română competentă acceptă prezentarea unui document cu conținut similar celui cerut în România, eliberat de o autoritate competentă din statul membru de origine sau de proveniență.

Art.29.- Atunci când, în România, în vederea accesului la o profesie reglementată sau pentru exercitarea acesteia trebuie să fie dovedită capacitatea financiară, autoritatea română competentă consideră atestările eliberate de băncile statului membru de origine sau de proveniență echivalente cu acelea eliberate în propriul său teritoriu.

Art.30.- Atunci când, autoritatea română competentă le cere cetățenilor români, în vederea accesului la o profesie reglementată sau pentru exercitarea acesteia, dovada că sunt acoperiți de o asigurare împotriva consecințelor financiare ale responsabilității lor profesionale, autoritatea română competentă acceptă atestatele eliberate de organisme de asigurare ale celorlalte state membre drept echivalente cu acelea eliberate în propriul său teritoriu. Aceste atestate trebuie să precizeze că asigurătorul s-a conformat prescrierilor legale și de reglementare în vigoare în România, în ceea ce privește modalitățile și întinderea garanției.

Art.31.- Autoritatea română competentă acceptă documentele menționate la art.27, art.28 și art.30, numai în cazul în care solicitantul prezintă copii legalizate și traduceri autorizate ale acestora în termen de trei luni de la data eliberării lor.

Art.32.- În cazul în care, în România, accesul la o profesie reglementată sau exercitarea acesteia sunt condiționate de depunerea unui jurământ sau a unei declarații solemne, a cărei formulă nu poate fi utilizată de un cetățean dintr-un stat membru, autoritatea română competentă dispune măsurile necesare pentru ca solicitantul să depună un astfel de jurământ sau declarație într-o formă adecvată și echivalentă.

Art.33.- (1) Dacă solicitantul îndeplinește condițiile de acces la o profesie reglementată sau de exercitare a acesteia în România, autoritatea română competentă dă:

a) dreptul de a utiliza titlul profesional acordat în România și care corespunde acestei profesii;

b) dreptul de a folosi titlul conferit de documentul care atestă formarea solicitantului în statul membru de origine sau de proveniență, precum și abrevierea acestuia în limba aceluia stat. În acest titlu vor trebui să figureze, cel puțin, numele și locul instituției sau autorității care l-a conferit.

(2) În cazul în care profesia este reglementată în România de către o organizație profesională care acordă membrilor săi un titlu profesional, solicitantul, cetățean al unui stat membru, nu poate folosi acest titlu decât dacă probează apartenența la respectiva organizație profesională.

Art.34.- (1) Pentru verificarea îndeplinirii de către solicitant, cetățean al unui stat membru, a condițiilor cerute de prezenta lege, autoritatea română competentă acceptă ca probă documentele eliberate de autorități competente din statele membre.

(2) Pentru a accede la o profesie reglementată sau a o exercita în România, solicitantul trebuie să depună o cerere în acest sens la autoritatea română competentă. Cererea este însoțită de toate documentele necesare în acest scop.

(3) Procedura de examinare a cererii de către autoritatea română competentă nu poate depăși un termen de trei luni de la data prezentării dosarului complet al persoanei interesate.

(4) Procedura de examinare a cererii se finalizează prin emiterea unei decizii motivate de către autoritatea română competentă, în termenul prevăzut la alin.(3). Această decizie se comunică solicitantului în termen de 15 zile de la emitere și produce efecte de la data comunicării. Decizia sau absența ei poate fi atacată în fața instanțelor române.

(5) Sub sancțiunea nulității, decizia trebuie să cuprindă termenul și instanța jurisdicțională unde aceasta poate fi contestată.

Art.35.- (1) Verificarea diplomelor în sensul art.8, a diplomelor în sensul art.14, certificatelor, atestatelor de competență și a altor titluri de calificare, acordate cetățenilor statelor membre și care corespund titlurilor care dau acces în România la exercitarea profesiilor reglementate, în sensul prezentei legi, se face de către autoritatea competentă română care este responsabilă de profesia respectivă.

(2) În cazul în care există dubii asupra acestor documente, autoritatea competentă română poate cere autorității competente din statul membru respectiv confirmarea autenticității acestor documente.

CAPITOLUL V

Dispoziții și proceduri privind titlurile de formare profesională românești

Art.36.- (1) Cetățenii români sau cetățenii unui stat membru, deținători ai unui titlu oficial de calificare român, care vor să dovedească, pentru a se putea stabili într-un stat membru, că au exercitat efectiv și legal o profesie reglementată în România în decursul unei anumite perioade, adresează o cerere în acest sens autorităților române.

Autoritatea română competentă eliberează solicitantului o atestare, care reprezintă o dovadă suficientă a acestui fapt.

(2) Autoritățile române competente prevăzute în anexa nr.3, în temeiul prevederilor art.1 alin.(2), atestă faptul că un titlul de calificare român, obținut de cetățenii români sau de cetățenii altui stat membru, îndeplinește condițiile pentru a le permite accesul la exercitarea unei profesii reglementate în România. Această atestare se bazează pe documentele de formare profesională eliberate de conducerea universităților, a instituțiilor de învățământ superior, a altor unități de învățământ sau autorități competente.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art.37.- (1) Autoritățile române competente, prevăzute în anexa nr.3, vor lua măsurile necesare pentru aplicarea prezentei legi, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia, informând, în acest sens, Ministerul Educației și Cercetării, desemnat coordonator național.

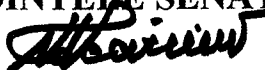
(2) Prevederile prezentei legi se vor aplica profesiei de avocat de la data aderării, potrivit Legii nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art.38.- Anexele nr.1-6 fac parte integrantă din prezenta lege.

Art.39.- Anexele pot fi modificate sau completate prin hotărâre a Guvernului.

Acest proiect de lege a fost adoptat de Senat în ședința din 11 martie 2004, cu respectarea prevederilor articolului 76 alineatul (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

Nicolae Văcăroiu